

Sted ved hans Forslag, vil fjernes, idet der een Gang for alle er sat en bestemt Grændse. Men det er jo ikke Nød til at anbefale Forslaget, naar det ikke i og for sig er rigtig. Jeg skal derfor for det Første gjøre opmærksom paa, at det, at gjøre en Adskillelse mellem Tyverier, eftersom Gjenstanden har en større eller mindre Værdi, ikke er noget Nyt i vor Ret. Enhver, der kender Christian den 5tes Lov, vil vide, at i 6te Bogs 17de Capitel er der en Forskjel mellem store og smaa Tyverier, og at Grændsen der er sat til 20 Lod Sølv. Jeg nævner ikke dette, fordi jeg vil tage de øvrige Bestemmelser i dette Capitel af Christian den 5tes Lov, dette Punkt betræffende, til Indtægt for mig, men kun for at fremhæve, at den nævnte Adskillelse efter en bestemt Sum, efter et fast Pengebeløb er gjort i Loven, saa at det altsaa ikke er noget aldeles Fremmed hos os at knytte Straffens Størrelse til den stjaalne Gjenstands Værdi. Men det er ikke blot i Widdelalderen, man har kjendt dette, ogsaa i Nutiden er i mange Stater Grændsen for Behandlingsmaaden af Tyverier knyttet til den stjaalne Gjenstands Værdi. Saaledes har vort Naboland Sverrig for ikke længe siden faaet en ny Criminallov, hvor man har gjort Adskillelse mellem egentlige og mindre Tyverier og knyttet Grændsen til en bestemt Sum, 5 Rd. I et tidligere Naboland, Hannover, vil man finde det Selvsamme. Der er Grændsen mellem de forskjellige Tyverier sat til 2 preussiske Dalere, saa at den, der stjæler under 16 Mk., belægges med en anden Straf og behandles paa en anden Maade end den, der stjæler over 16 Mk. Og endelig i England, hvorfra vi i den nyere Tid have modtaget, eller rettere ville modtage, en Deel Institutioner, straffes Tyveri af Gjenstande til en Værdi af 5 Shilling og derover paa en strengere og alvorligere Maade, medens Tyveri af Gjenstande under denne Værdi behandles mere summarisk. Det er saaledes hverken hos os eller hos fremmede Nationer noget Nyt at gjøre denne Forskjel. Men det er endnu ikke tilstrækkeligt at henvise til andre Lande; Spørgsmaalet er, om Sagen i sig selv har en virkelig Berettigelse, og det troer jeg vil findes at være Tilfældet. Hvem er det nemlig, man især ønsker at begunstige

ved disse Bestemmelser, som ere optagne i § 234 og i Forslaget under Nr. 106? Naturligvis især belesked dem, som af Nød og Trang, uden medfødt tyvagtige Anlæg, drives til Forbrydelsen. Naar man nu vil undersøge Forholdet statistisk — hvad jeg forøvrigt skal erkjende er meget vanskeligt at gjøre, naar man ikke directe har haft med den Slags Sager at gjøre — skal det findes, at de, der begaae Tyverier af den omhandlede ringere Værdi, af nogle Markstykker eller lidt derover, netop i Reglen ere de, som uden medfødt Tilbøjelighed til Tyveri og uden senere at gjøre det til en Vane, stjæle første Gang, drevne af Nød og Glenivighed. Disse, som maaffee aldrig mere komme igjen paa Forbrydelsens Vane, indskrænke sig netop som oftest til slige Smaattyverier, om jeg saa maa sige, af en Slags Bestedenhedsfølelse, hvorimod de, som stjæle af medfødt Drift, og som i Reglen komme igjen og danne Forbryderklassen, naar de først have begyndt derpaa, sige: lad os tage saa Meget som muligt og tage Alt, hvad de kunne faae fat paa. Naturligvis er det ikke min Mening at ville opstille dette som en almeengyldig Regel uden Undtagelser; min Mening er kun at ville antyde, at det i Almindelighed er saaledes; og jeg troer, at de, der have beskæftiget sig med disse Ting, ville vide, at det som oftest er saaledes, skjøndt der, som sagt, forekommer mange Undtagelser derfra baade til den ene og den anden Side. Der er ved Siden af denne mere indre Grund til at optage den af mig foreslaaede Bestemmelse ogsaa en reent ydre, som heller ikke ganske bør oversees, navnlig da vi maae haabe, at Rævningsinstitutionen snart vil blive indført, og det er den, at dersom der ikke gives Midler til at undtage en Mængde Tyverier fra den almindelig Tyvstraf, vil Rævningseretten, idetmindste saaledes som det tidligere Rævningendkast var formuleret, komme til at beskæftige sig med en stor Mængde Sager, som den ikke bør have at gjøre med. Derimod, hvis man optager den Bestemmelse, som jeg har tilladt mig at foreslaae, ville en betydelig Mængde Tyverier blive undtagne fra Rævningseretten og behandlede paa en mere summarisk og kort Maade, hvilket jeg troer maa anses for en Fordeel. Jeg kan natur-